

[Udenrigsministeren]

vej til den udvidelse af EF, som bl.a. Danmark ønsker, er aktiv støtte til den politiske union og den økonomiske og monetære union. Ønsker vi derimod at fastfryse det europæiske billede med nogle lande, der er inden for EF, og nogle, der er uden for, så skal vi bare bremse arbejdet i de to regeringskonferencer. Det er der bare ikke nogen der vil takke os for.

Regeringen har to overordnede politiske mål for arbejdet med regeringskonferencerne. Det ene er at gå i offensiven for derigennem at opnå en bedre geografisk balance, sådan at vi lettere kan få vores synspunkter igennem i den samfundsretning, vi ønsker. Det andet er at styrke EF, således at det ikke alene bliver i stand til at løfte den opgave, som en udvidelse hen imod 16-18 medlemmer i slutningen af tiåret ubestridt vil være, men også sideløbende hermed kan være motor i den europæiske integrationsproces.

Det nuværende EF har ikke kræfter til at løse denne opgave, og derfor må EF styrkes for derigennem at få de kræfter, som kræves for på én gang at befordre den europæiske integration og udvide denne til en bredere landekreds, hvoraf nogle – de central- og østeuropæiske lande – er svage og har behov for støtte og bistand.

Det er disse overordnede mål, regeringen søger tilgodeset, og de konkrete midler har været det danske memorandum fra oktober 1990 og de konkrete danske tekster fra marts 1991. Lad mig her indskyde, at Danmark er det eneste land, som har fremlagt tanker og forslag, der udgør en helhed og dækker alle emner. Det er dette, der er vores grundlag, ledsaget af diplomatisk indsats og påvirkning af de øvrige medlemslandes opinion.

Forslagene fra det danske memorandum er fortsat grundlaget, regeringen forhandler på, og jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at regeringen her for en gangs skyld er gået betydelig længere end adskillige andre EF-lande, f.eks. i forslaget om at indføre flertalsafgørelser på en række områder, bl.a. på det for os så vigtige miljøområde. Det siger sig selv, at regeringen i forhandlingerne gør alt, hvad vi kan for at fremme disse forslag, som jo har så bred tilslutning her i Folketinget.

Regeringens mere konkrete forhandlingsmål kan i øvrigt opregnes på følgende måde:

For det første at opnå etablering af den økonomiske og monetære union. Det er i Dan-

marks interesse, fordi der herigennem lægges op til en højere økonomisk vækst og derigennem større velstand og velfærd. Regeringen sigter endvidere på en økonomisk vækst, som ikke tilsidesætter hensynet til de kvalitative aspekter, herunder miljøbeskyttelse og arbejdsmiljø.

Nogle kan være fristet til at stille spørgsmålet, om økonomisk vækst fortsat bør være et mål. Svaret herpå er bl.a. at pege på de store opgaver, EF skal løse over for omverdenen: Sovjetunionen, Central- og Østeuropa, Mellemøsten, Nordafrika og en række udviklingslande. Hertil kommer den tyske enhedsproces. Jamen det kræver alt sammen tilførsel af store finansielle og økonomiske midler, og de kan næppe stilles til rådighed, hvis EF's egen velstand stagnerer.

Vi må heller ikke glemme, at der inden for EF er store uligheder og store forskelle, som gør, at der må tilrettelægges en indsats på Fællesskabsplan. Det er det, som i EF går under overskriften: »Økonomisk og social samhørighed«.

Den økonomiske og monetære union er på samme måde som det indre marked ikke et mål i sig selv. Hvorfor skulle den også være det? Den er et middel, et middel til at løse nogle af de langsigtede problemer, som Europa står over for, og som uden en løsning vil kunne bringe stabilitet og velstand i fare på vores kontinent.

For det andet at opnå indsættelse i traktaten af en række nye afsnit vedrørende emner, som Danmark lægger vægt på. Det er de emner, der er opregnet i det danske memorandum, som afspejles i de konkrete danske traktattekster. Til illustration skal jeg bare nævne miljøbeskyttelse, spørgsmål vedrørende arbejdsmarkedet, sundhed, uddannelse, energi, forskning og teknologi, telekommunikation, udviklingsbistand og statsstøtte. På alle disse områder er der behov for en saltvandsindsprøjtning.

For det tredje at styrke nærhedsprincippet. Det sker i praksis ved dansk støtte til det såkaldte subsidiaritetsprincip, der groft sagt går ud på, at opgaverne skal løses så nær borgerne som muligt og kun løftes op på internationalt, på europæisk plan, hvis det er nødvendigt eller fører til en bedre løsning. Det er vigtigt, at EF spores ind på de opgaver, som kræver en international løsning, og ikke forfalder til unødige harmoniseringer. Heldigvis er dette også ind-